

Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. XLIX. De Agnitione & agnitis. vide infra de approbatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

CAP. XLIX.

De Agnitione & agnitionis. *vide infra* de approbatione.

Axioma I.

Qui de jure sibi delato deponit, hoc ipso agnoscere id videtur, l. 6. C. de jure delib. Ant. Fab. in C. de dedit. libert. def. 7. num. 7. quo semel facto nullus in majore poenitentiae locus relinquitur. l. 4. de rep. vel abstinent. nisi obvalde probabilem causam, quahis describitur in l. 55. de acq. vel omittend. hered.

II.

Quod quis semel agnovit non potest iterum in dubium revocare, l. 4. C. de non num. per. Mant. de tac. & ambig. convent. lib. 18. tit. 2. n. 12.

Agonizantes *vide infra* lib. II.

axiom. 12.

CAP. L.

De Allegatione & allegatis. Allegare.

Axioma I.

In allegationibus non temere procedendum, sed diligenter locus, qui citatur, est perpendendus, non autem facile alii credendum. Notabilis hinc Ciceronis locus in petit. Consul. ubi nervos atque artus esse sapientiae dicit, non temere credere, quod etiam usurpavit Cujac. in l. 45. de jure fisci. ubi. In legendis scriptoribus nervos & artus sapientiae esse monet, nulli temere credere usurpanti auctoritatem alterius, sed adeundum semper eum cujus auctoritas citatur, libros enim plenos esse falsis allegationibus, quod imprimis de pragmaticorum scriptis in Consult. 23. asserit, ubi vix unquam accidit, inquit, ut qui illi scriptis Dd. prodita affirmabunt, ego in medium prolatis eorum libris presentibus convicerim, aut non esse aliterve esse prodita. Unde Tib. Dec. in Apol. pro jurispr. contra Alciatum cap. 22. n. 136. ait Consulentem seu Advocatum, qui auctoritates eorum quorum scripta non passim reperiuntur aut obvia sunt allegat, suspectum se reddere, quasi studiosè videatur adduxisse eos auctores, qui passim legi non possunt: ne scilicet argui queat de mendacio vel cognosci an locus ille, quem citat, conveniat casui de quo agitur. Quare cum sit semper caput & librum allegabit, quibus veteres citare placet. Exemplo Imp. Justin. in Novell. 2. c. 3.

II.

In omnibus allegationibus maximè ea quæ inutilia videntur vitanda, & utilia brevissime adduci debent. Hinc est, quod veteres leges sub poena falsi Justinian. allegare in judicio prohibuit in Const. Summa de Just. Cod. confirm. §. 3. Ne scilicet dum antiqua pro novis citarentur ex falsis & abrogatis constitutionibus imperitus vel litigiis nimium districtus iudex judicaret, secus si explicationis causa cum novis conferuntur. l. 26. 27. de legibus, ut scilicet ex hac collectione appareat, quid sit correctum, & quantum adhuc stare debeat, & historia melius cognoscatur, quatenus vetera jura nemo inutilia nisi ignarus dixerit. §. 1. l. de testament. In his omnibus tamen maximè brevitati studendum, & de pluribus legibus de exemplis unicam allegare legem omnino sufficit. Br. in l. 13. §. 10. per illum text. de excus. tut. add. Recept. Imper. de d. An. 1654. §. 10. in dermahlinger. 90. quæ res adeo movit nostros Interpretes, ut novos allegare scriptores soleant, qui jam veteres adduxere Tiraquell. in l. si unquam §. C. de reor. don. in prefat. n. 130. eleganter Carpz. 3. conf. 5. n. 26. & seqq. recte, modo allegantes diligenter prospiciant, ut semper aliquid de suo addant, memores illius quod Mascard. lib. 1. de probat. quest. 6. num. 18. ibid. cit. refert, nulla illum laude dignum qui Dd. illustres sententias transcribit solum, nihil de suo addens.

III.

Doctori nihil in suam sententiam alleganti, nihil vel parum fidei habendum, quamvis magna sit auctoritatis. Bl. in l. Resp. 4. C. quib. ex causis maj. Hyppol. de Marsil. consil. 136. Limm. 6. de jur. publ. c. 1. num. 45. vide *infra* vocem Erubescere.

IV.

Allegatio causæ omnibus iis in causis requiritur, quæ non pendent à voluntate nuda facientis, sed quibus causam subesse necesse est, velut sunt omnia negotia in quibus causæ cognitione opus est. l. 17. §. ult. l. 43. §. ult. & l. seqq. de procurat. l. pater 4. vers. nisi si causa de testam. tutel. Ant. Fab. in Cod. suo Quando mul. tut. off. num. 2. nec allegari tantum, sed & probari debet. Carpzov. 1. jurispr. for. 17. def. 39. per tot. & def. seq. nisi nisi pars ipsa confiteatur debitum, vel jam præsumptivè causa sit probata, vid. Carpz. lib. 1. consil. 17. def. 39. & 40.

V.

Allegans impossibile non auditur. l. confessionibus 13. de interrog. in jur. fac. l. inde Neratius 23. §. fin. ad L. Aquil. & ibid. gloss.

VI.

Frustratoria allegans non auditur. l. fin. C. Quando prov. non est necess.

E 3

VII.